

Moemf heeft een vriend

Eerste druk, 2018

Vertaling: Linda Bertens

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2018

ISBN 978 90 477 0985 5

NUR 281

Tekst © 2017 Annette Herzog

Illustraties © 2017 Ingrid & Dieter Schubert

Oorspronkelijke titel: *Frühling mit Freund. Vorlesegeschichten*

Oorspronkelijke uitgever: Moritz Verlag, Frankfurt am Main

Nederlandse vertaling tot stand gekomen via mundt agency,
Düsseldorf

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Annette Herzog

met illustraties van
Ingrid & Dieter Schubert

Moemf heeft een vriend

VOORLEESVERHALEN

Vertaald door Linda Bertens

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Hoofdstuk één

Sneeuw in de lente?

Moemf werd wakker van de zon die zijn neus kietelde. De zon! Als de zon door het venster scheen, dan was de lente daar, zelfs als er nog ijsbloemen op de ramen schitterden. Moemf kwam overeind en schudde zijn winterslaap van zich af. Het was hem gelukt om tot en met kerst wakker te blijven, maar toen viel de slaap toch echt als een dikke deken over hem heen.

De scharnieren van de deur knarsten toen Moemf naar buiten stapte. Hij ademde diep in en zoog zijn longen vol frisse voorjaarslucht, met zijn ogen knipperend tegen het licht.

‘Daar ben je!’ hoorde hij opeens. Op de tak van een beuk zat een jonge uil. Ze had heel geduldig op hem gewacht. Lang ook, want zelf hield ze geen winterslaap. Moemf moest sneeuw in zijn gezicht wrijven en twee keer heel hard niesen voordat het hem weer te binnen schoot: natuurlijk, het was Sneeuwuil,

zijn vriend! Hij had haar net voor Kerstmis leren kennen en ze hadden samen veel plezier gehad, met cadeautjes en dans en muziek. Moemfs hart maakte een sprongetje toen hij zich realiseerde dat dit geen normale lente zou worden, maar een lente met een vriend!

Sneeuwuil knipperde met haar ogen, blij dat Moemf eindelijk uitgeslapen was.

‘Je snurkte een beetje,’ zei ze. Toen ze zag dat Moemf zich wilde verontschuldigen, voegde ze daar gauw aan toe: ‘Ik vond het heel mooi. Zo wist ik dat je in de buurt was.’

Moemf, die altijd een beetje in de war raakte als iemand iets aardigs tegen hem zei, begon snel over iets anders: ‘Maar als het lente is, waarom ligt er dan nog zoveel sneeuw?’

Opeens schrok hij zich een hoedje. Wat als de zon zich had vergist en het eigenlijk nog hartje winter was? Dan was hij te vroeg opgestaan... Wat als hij zo opnieuw in slaap viel, en net zo lang snurkte tot Sneeuwuil er genoeg van kreeg en op zoek ging naar een andere vriend? Een vriend die niet een heel seizoen lang sliep, zoals Moemf?

‘Nee, nee!’ riep ze opgewonden, alsof ze zijn gedachten raadde en bang was dat Moemf echt weer zou indutten. De mezen, die in de sneeuw naar iets eetbaars zochten, stoven verschrikt op. ‘Je moet me de lente laten zien. Zullen we de lente zoeken? Ik help je.’

Sneeuwuil had nog nooit een lente meegemaakt. Hoe zou het zijn? Wit en groot, of kleurig en klein? Gevaarlijk? Zat er een luchtje aan? Hoe dan ook: liever een gevaarlijke lente dan een vriend die weer verdween.

‘De lente zoeken?’ brommelde Moemf. Wat een gek idee... Maar misschien wel beter dan weer in bed te kruipen en maar te wachten en te wachten, en het risico lopen dat Sneeuwuil wegvloog.

‘Hoe moet dat dan?’ vroeg hij.

‘We kunnen van de berg af rollen!’ riep Sneeuwuil, die van opwinding niets anders kon bedenken.

Moemf krabde zich achter zijn oor. Moest hij nou de pret bederven, net nu hij eindelijk een vriend had?

‘Van de berg af rollen?’ brommelde hij. ‘Vooruit dan, als je dat per se wilt...’ Hij dacht na en zei toen: ‘Ga maar liggen, dan geef ik je een duw. Duw jij mij daarna?’

Daar rolde Sneeuwuil de berg al af, een spoor achterlatend in de sneeuw.

‘Aan de kant!’ riep ze uitgelaten, hoewel er niemand te bekennen was.

‘Van onderen!’ riep Moemf. Opeens wilde hij niet meer op Sneeuwuil wachten. Er lag nog overal sneeuw en het zag eruit als winter, maar er hing iets in de lucht wat zijn hart deed zingen. Waren het de warme zonnestralen? Of de vogels, die uit

de bomen tevoorschijn kwamen alsof er een herfststorm door de dorre bladeren woei?

Holderdebolder, daar ging hij! Eerst zag hij de hemel en daarna de rand van het bos en een flinke laag sneeuw, en daarna weer hemel en bosrand en sneeuw, en toen alleen nog maar sneeuw, sneeuw en sneeuw, steeds sneller en sneller, steeds meer...

'Je lijkt wel een sneeuwpop!' riep Sneeuwuil toen Moemf onderaan de berg tot stilstand kwam. Door de lentezon was de sneeuw zo plakkerig dat alles aan hem was blijven kleven. Aan zijn buik, aan zijn rug, zijn benen, zijn armen, zijn billen, zijn gezicht... Sneeuwuil moest zo hard lachen dat ze er bijna buik-

pijn van kreeg, maar hield gauw op: zo'n Moemf werd misschien wel boos of verdrietig als iemand lachte. Hoe kon ze dat ook weten? Zo lang kende ze hem natuurlijk nog niet. Snel wipte ze met haar vleugel de sneeuw van zijn vacht.

'Kijk! Is dat de lente?' vroeg ze en ze wees naar iets achter hem.

Moemf draaide zich om. Ja, dat leek er toch echt op: op de plek waar ze naar beneden waren gerold, was een strook gras tevoorschijn gekomen. Bruin gras, van afgelopen herfst weliswaar, maar toch, gras. Met droge stengels en kleine stokjes, perfect voor een kampvuur.

Een kampvuur! Wat was er fijner dan een kampvuur? Gauw zochten Moemf en Sneeuwuil de takjes bij elkaar. Toen hield Moemf er een lucifer tegenaan. Die had hij natuurlijk bij zich: een Moemf gaat nooit zonder lucifers op pad.

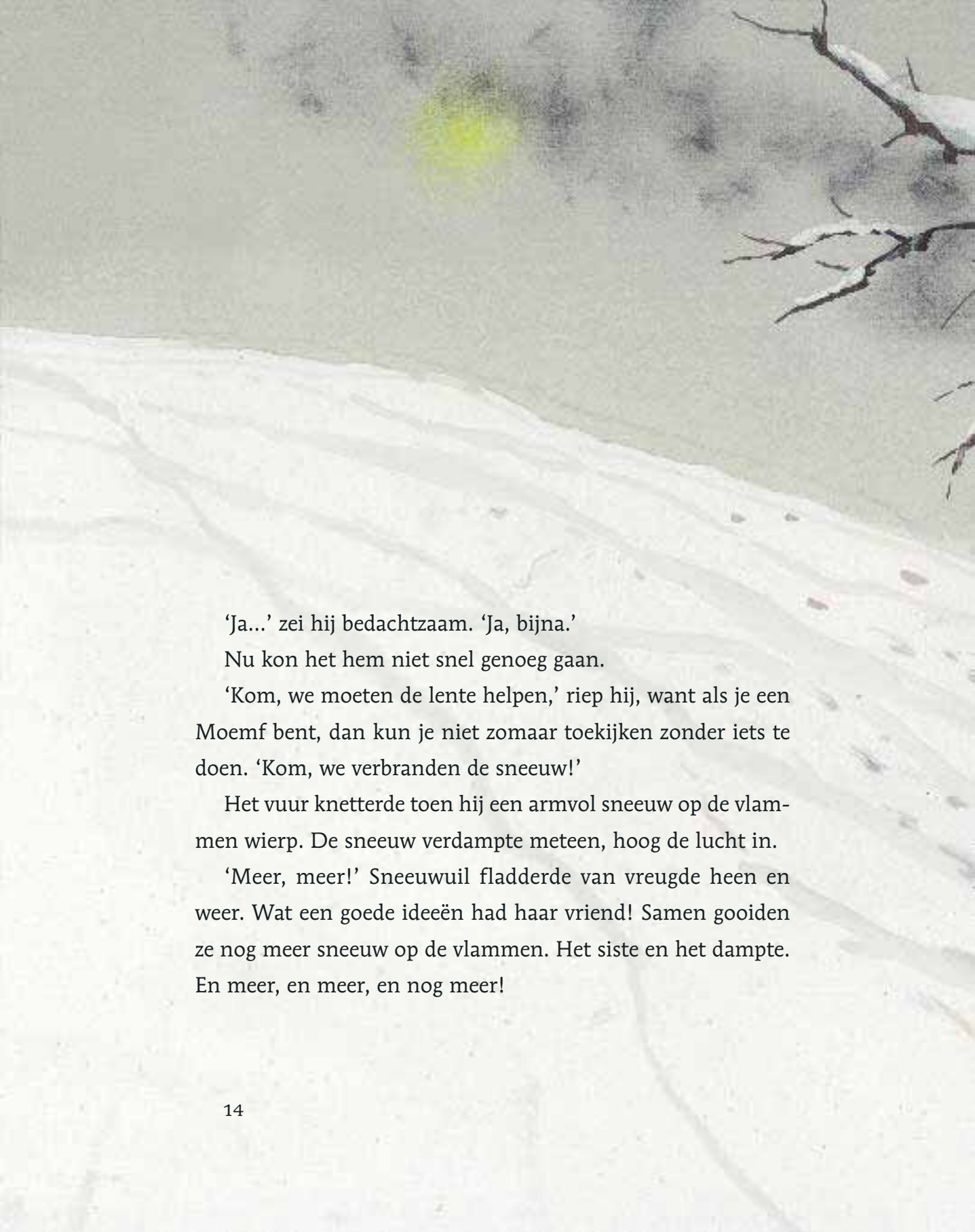
Het was fijn om zo dicht bij elkaar te zitten, verwarmd door de zonnestralen en de vlammen.

Pling, pling! Sneeuwuil luisterde.

'Is dat de lente?' vroeg ze.

Nu hoorde Moemf het zachte geluidje ook: pling, pling, plang, pling...

Hij stond op en staarde naar de beek. Daar kwam het gepingel vandaan: het ijs was gebroken en veranderd in kleine ijsschotsen, die zachtjes tegen elkaar aan klotsten.

A painting of a snowy landscape. The foreground is a vast, white, snow-covered slope with some faint tracks. In the upper right, there are dark, bare tree branches reaching out against a pale, greyish sky. A bright yellow sun is visible in the upper left quadrant of the sky.

‘Ja...’ zei hij bedachtzaam. ‘Ja, bijna.’

Nu kon het hem niet snel genoeg gaan.

‘Kom, we moeten de lente helpen,’ riep hij, want als je een Moemf bent, dan kun je niet zomaar toekijken zonder iets te doen. ‘Kom, we verbranden de sneeuw!’

Het vuur knetterde toen hij een armvol sneeuw op de vlammen wierp. De sneeuw verdampte meteen, hoog de lucht in.

‘Meer, meer!’ Sneeuwuil fladderde van vreugde heen en weer. Wat een goede ideeën had haar vriend! Samen gooiden ze nog meer sneeuw op de vlammen. Het siste en het dampte. En meer, en meer, en nog meer!

Maar opeens was het vuur gedoofd en niet meer aan te krijgen. Niets hielp: een nieuwe lucifer niet, een hele doos lucifers evenmin. De stokjes waren te nat. Beduusd keek Sneeuwuil naar de grond. Had ze maar niet zo geroepen... Nu was het haar schuld dat hun kampvuur uit was. Moemf vertrok vast zo weer naar huis, en dan bleef ze alleen achter.

‘Wil je toch nog mijn vriend zijn?’ vroeg ze schuchter.

‘Natuurlijk,’ zei Moemf. Hij bukte en plukte iets wat echt bij de lente hoorde: een wit sneeuwkllokje aan een zachtgroene stengel, dat zijn kopje bescheiden liet hangen. Hij had het net ontdekt. Hij gaf het aan Sneeuwuil.

‘Dank je wel, lieve Moemf,’ zei Sneeuwuil geroerd. Ze knipperde opvallend vaak met haar ogen. Ze had nog nooit een bloem gekregen, en al zeker niet van een Moemf. Van nu af aan waren sneeuwkllokjes voor altijd haar lievelingsbloemen, dat wist ze zeker. En Moemf haar aller-, allerbeste vriend.

Hoofdstuk twee

Zo'n grote sneeuwman

Nu de lente zich had laten zien, wilde Moemf helemaal niet meer naar huis. Hij had lang genoeg geslapen – veel te lang! Als hij alleen al dácht aan wat hij de afgelopen maanden had gemist: wilde sneeuwbalgevechten, schaatsen op het meer, slee-tje rijden voor de deur en een reuzesneeuwman, één die kwam tot aan... tot aan... Moemf keek langs de beuk omhoog en ontdekte Sneeuwuil, zijn nieuwe vriend.

‘Helemaal tot aan de tak waarop je nu zit,’ riep Moemf. ‘Zo’n grote sneeuwman had ik gemaakt!’ Plotseling vond hij het bijna jammer dat de winter op zijn einde liep, zoals je wel vaker kunt hebben als je afscheid moet nemen.

Sneeuwuil fladderde naar hem toe. ‘Waarom maar tot aan die tak?’ vroeg ze teleurgesteld. ‘Waarom niet meteen tot aan de top?’

Tot aan de top? Dat was een gek idee. Moemf keek naar de beuk naast zijn huis. Wat leek de boom ineens groot... Zo groot dat hij de kruin bijna niet kon zien.

‘Omdat...’ zei hij. Eigenlijk vond hij het vervelend dat hij dat niet zelf bedacht had. ‘Omdat ik er dan geen wortel in kan steken. En dan heeft mijn sneeuwpop geen neus.’

‘Dat kan ik toch doen?’ riep Sneeuwuil uit, blij dat ze hem kon helpen. ‘Ik vlieg gewoon met de wortel omhoog.’

Met een wortel omhoog? Dat was toch wel het gekste idee dat Moemf ooit had gehoord. Maar waarom eigenlijk ook niet? ‘Dan moeten we nu drie grote sneeuwballen rollebollen,’ zei hij. ‘Eerst het onderlijf, dan de buik en dan het hoofd.’

Ze maakten een sneeuwbal en rolden die heen en weer. De sneeuw bleef er goed aan plakken: algauw was het onderlijf zo groot als een tennisbal, en niet veel later zo groot als Sneeuwuil zelf. Waar ze gerold hadden, verschenen strepen dor, bruin gras.

‘Laten we figuren maken,’ zei Sneeuwuil enthousiast. ‘Kijk, als je nu een beetje naar links rolt en dan nog een keer, dan krijg je een cirkel.’

Figuren maken? In de sneeuw? Die ideeën van Sneeuwuil werden gekker en gekker. Maar waarom eigenlijk ook niet? Al gauw had Moemf een flinke cirkel gemaakt en een scheef vierkant, dat met een dak erop een net zo scheef huis werd. Daarna begonnen ze aan een snelweg voor de auto’s, mét oprit.

‘Hier kunnen we straks fietsen,’ zei Moemf, blij dat ook hij een idee had, al wist hij niet zeker of het zo gek was als dat van Sneeuwuil. Waarschijnlijk niet, bedacht hij een beetje teleurgesteld. Hij wilde net aan nog een snelweg beginnen toen hij opeens stilstond. Wat was het lijf van de sneeuwman ineens groot en zwaar... Bijna net zo groot en zwaar als Moemf zelf. Er was geen beweging in te krijgen.

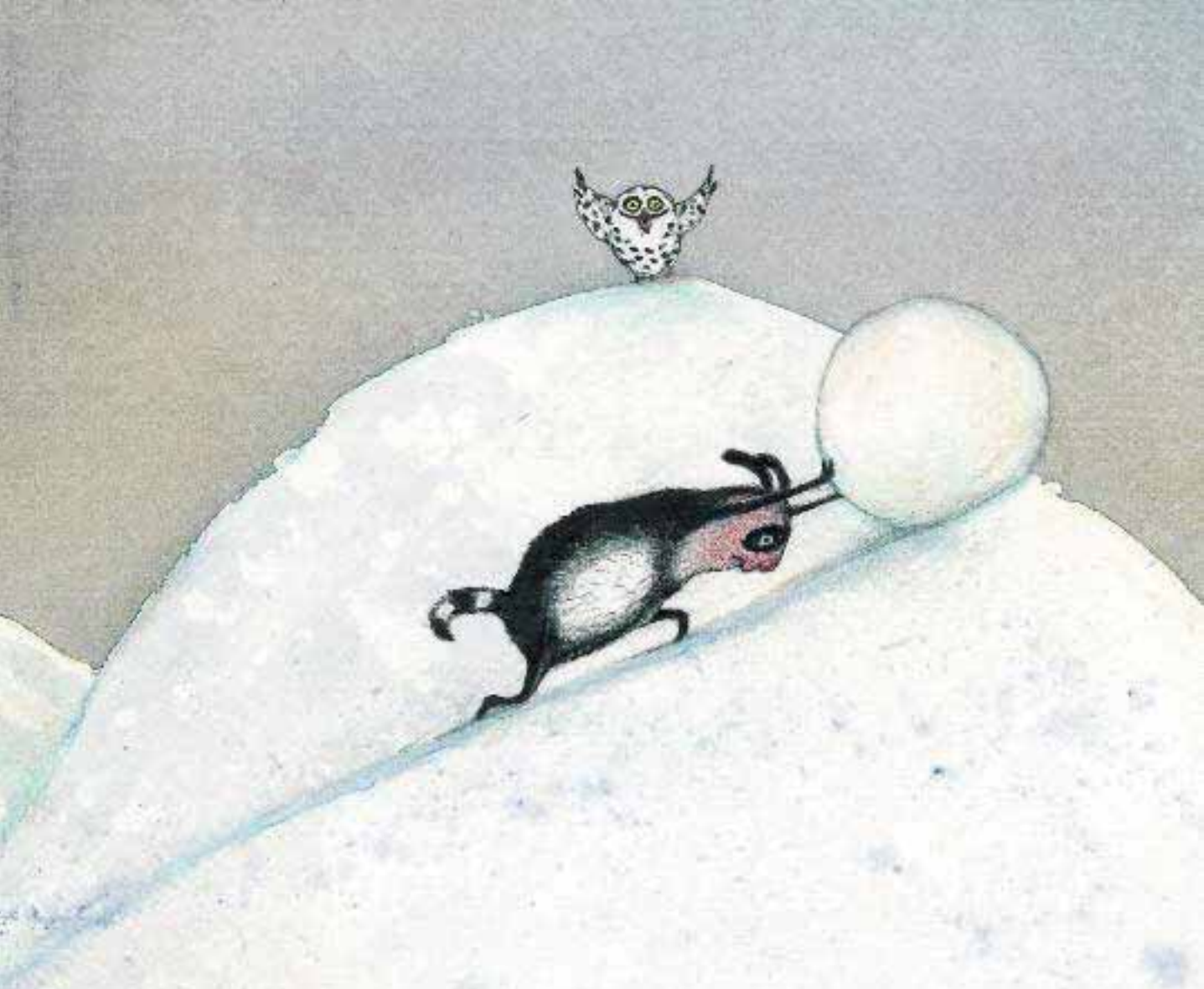
‘Maar hier moet hij helemaal niet staan,’ zei Moemf betuurd. Sneeuwuil dacht na.

‘Dan rollebollen we toch een nieuw onderlijf?’ stelde ze voor. ‘Dit is gewoon zijn buik.’

Alweer zo’n gek idee... maar het sprak hem wel aan. Hij maakte een nieuwe sneeuwbal en rolde die heen en weer, terwijl Sneeuwuil om hem heen vloog en de weg wees. Al gauw kon Moemf er niet meer overheen kijken.

‘Voorwaarts, mars! Naar links, naar rechts, rechtdoor!’

Een stukje verderop lag nog genoeg sneeuw voor drie nieuwe figuren: een vis, een uil en een Moemf.

‘Die Moemf lijkt niet echt op mij,’ stelde Moemf kritisch vast.

‘Die uil lijkt ook niet op mij,’ viel Sneeuwuil hem bij.

Veel makkelijker was het om een grote voetbal te maken, hoewel de voetbal meer op een ei leek. Daarna kregen ze de sneeuwbal niet meer van zijn plek. Niet naar voren, niet naar achteren, en al zeker niet in de richting van het huis.

‘Weer de verkeerde plek,’ peinsde Moemf. De nieuwe sneeuwbal lag helemaal aan de rand van het bos, nog veel verder weg.

Sneeuwuil liet zich niet zo snel uit het veld slaan: ‘Drie keer is scheepsrecht. Zei je niet dat we drie sneeuwballen nodig hadden? Dit wordt gewoon het hoofd.’

Voor zo’n jonge sneeuwuil was ze behoorlijk vasthoudend, vond Moemf, maar hij was blij dat hij zo’n levenslustige, vrolijke vriend had. Zelf begon hij moe te worden, al gaf hij dat natuurlijk niet toe. Weer begonnen ze van voren af aan.

‘Wat denk je van een kameel?’ stelde Sneeuwuil voor. ‘Dan moet je nu naar rechts.’

Een kameel? Een gek idee, vond Moemf, die inmiddels te moe was voor gekke ideeën.

‘Ik rol gewoon rechtdoor,’ zei hij.

Sneeuwuil had er geen moeite mee: ‘Dan wordt het een landingsbaan voor een vliegtuig.’

De sneeuwbal was al gauw zo groot en zwaar dat Moemf niet merkte dat hij hem tegen de berg op rolde. Opeens stond hij aan de top.

‘Een landingsbaan bergopwaarts...’ brommelde Moemf. ‘En weer op de verkeerde plek.’

‘Duw ’m van de berg af,’ opperde Sneeuwuil. ‘Dan wordt hij nog groter en rolt-ie meteen naar de beuk naast jouw huis.’

Stiekem vond Moemf het vervelend dat hij niet zoveel goede ideeën had als Sneeuwuil. Hij troostte zichzelf met de gedachte dat hij in ieder geval sterker was. Dat zou hij weleens laten zien! Prompt gaf hij de sneeuwbal een flinke duw. Die bolderde als een groot, wit gedrocht naar beneden, recht op het huis van die arme Moemf af. Steeds sneller, groter, zwaarder... Als er geen wonder gebeurde, dan zou die enorme sneeuwbal zijn huis verpletteren alsof het maar een huisje van hout was, of nee, een hutje van stro...

Moemf kneep gauw zijn ogen dicht. Pats! Boem! Knal! En toen: stilte. Doodse stilte. Zijn huis stond vast niet meer over-eind...

Hij gluurde door zijn wimpers. Vaag zag hij dat er iets was blijven staan. Hij opende één oog. Ha, zijn muren stonden in ieder geval overeind. Toen sperde hij zijn ogen wijd open. Tot zijn verrassing zat het dak er nog op. En de schoorsteen. Zelfs de ramen waren nog heel!

‘O, Sneeuwuil!’ riep Moemf gelukkig uit.

Nu wilde hij niets liever dan naar huis toe gaan.

‘Wil je ook een kopje thee met honing?’ vroeg hij.